

REVISTA EDUCATIA AZI

Despre Revista

Colegiul Redactional

Arhiva Revistei

Numarul Curent

Anul III

Apel articole

Indexari

Volum Colectiv 2018

Prof.înv.preșcolar Drinc Ana

e-mail:ana.drinc@yahoo.com

G.P.N nr.6 Djir

Recompensele și pedepsele aplicate în grădiniță

Rezumat: *Recompensele și pedepsele sunt modalități care trebuie să fie aplicate copilul într-un mod corect. Acest lucru este posibil, atunci când îl cunoaștem foarte bine oferindu-i drept răsplată, lucruri care-i plac sau îl privăm de acestea atunci când greșește.*

Cuvinte cheie: *comportament, atenție, laudă, recompensă pedeapsă*

Prin folosirea metodelor de învățare a educației copilului, acesta începe să realizeze că există o legătură între modul în care se comportă și consecințele și urmările ce rezultă în urma comportamentului.

Jucându-se, copiii descoperă și dezvoltă un întreg repertoriu de comportamente; ele pot fi întărite sau slăbite prin reacția pe care o au părinții sau educatorii.

Noi, educatoarele, dorim din partea copiilor o comportare cât mai convenabilă și să nu facă acele lucruri considerate inacceptabile de către noi. Dar copiii se deosebesc între ei.

Unii au un temperament mai energic – copiii obraznici, alții sunt liniștiți și calmi – copiii ușor de crescut.

O grupă de copii nu poate fi constituită doar din copii liniștiți și din cauza aceasta procesul instructiv-educativ din grădiniță devine dificil în situația în care într-o grupă predomină copiii plini de energie – cu atât cu cât părinții acordă mai puțin timp educației propriilor copii (din motive diferite: locuința prea mică, probleme financiare, lipsa sprijinului unui partener, obligația de a avea grijă de alți membri ai familiei lor) dar și timpul petrecut de copii prea mult în fața calculatorului, televizorului și telefonului.

În concepția lui Alfie Kohn, sala de grupă constituie spațiul „pentru iubire necondiționată, pentru sprijin, atenție și încurajare”.

Trebuie să cunoaștem foarte bine copilul, pentru că numai așa vom fi capabili să recompensăm sau să pedepsim copilul într-un mod corect, să-i oferim drept răsplată lucruri care-i plac și să-l priveze pe acesta atunci când greșește.

Dacă vom fi receptivi la comportamentul pozitiv al copiilor și nu uităm să-l laudăm de câte ori este cazul, copilul înțelege treptat că el merită acele laude. Un astfel de copil își creează o imagine pozitivă despre sine însuși.

Acordarea atenției pozitive este extrem de importantă și se poate acorda în mai multe feluri: mângâindu-l pe cap, făcându-i cu ochiul, arătându-i interes sau bătându-l pe umăr.

O altă modalitate de a stimula un comportament dorit este îndrumarea pozitivă – fiind mai plăcută și te ajută să-ți atingi mai repede scopul. Îndrumându-l pozitiv, copilul capătă o mai mare încredere în sine și această abilitate o folosesc frecvent mai ales la grupa mică unde mă lovesc de refuzul celor mici de a ține creionul în mână.

Lucrurile bune pe care le fac copiii pot fi puse în valoare prin acordarea unor recompense, acordarea de stimulente (medalioane) copiilor care au răspunsuri corecte la întrebări dificile, sau duc la bun sfârșit o sarcină complexă. Totdeauna am avut în vedere și stimularea copiilor timizi, care nu au încredere în forțele proprii – care deși nu au obținut rezultate deosebite dar eu recompensez efortul și faptul că și-a depășit condiția de “copil timid”.

Lauda și încurajarea sunt de multe ori practici mai “sănătoase” și au același efect ca și recompensa materială.

Alte modalități de recompensă:

- expunerea unei lucrări pentru a putea fi văzută de toți părinții;
- să fie numit șeful grupei cu responsabilitatea de a mă ajuta în distribuirea materialelor didactice;
- să spun părinților despre meritele copilului lor;
- să deseneze pe tablă ce dorește el;
- să se așeze primul la rând;
- să fie cel care îi ajută în grupă pe cei mai lenți;

- să țină o jucărie pe masă;
- să utilizeze laptopul;
- să fie conducătorul unui joc din sala de clasă.

Pentru a nu cădea în capcana recompenselor, acestea trebuie oferite pentru a modela comportamentul și educația copilului, nu pentru a-l determina în totalitate.

Recompensa nu trebuie promisă înaintea desfășurării activității ci imediat după această activitate, explicându-i-se clar pentru ce anume este răsplătit..

Prima modalitate eficientă de a reacționa atunci când copilul nu mă ascultă este stabilirea limitelor și regulilor iar această abilitate îmi oferă sprijin și siguranță. Adesea copiii acceptă regulile dacă sunt clare și pe înțelesul lor și dacă sunt aplicate consecvent.

Este ușor să spunem “nu” și să stabilim interdicția dacă suntem consecvenți și impunem reguli clare. Adulții sunt cei care impun regulile de aceea este important să ținem cont de nevoile și posibilitățile copiilor, să nu le cerem prea mult. Preferabil să-i lăsăm pe copii să contribuie și ei pe cât posibil la stabilirea pedepselor.

Nu ignor niciodată comportamentul periculos.

Atunci când este vorba de un comportament pe care copiii nu îl pot controla sau când ei nu vor deloc să asculte, izolarea este o metodă eficientă de a-l determina pe acesta să nu se mai

comporte într-un anumit fel. Izolarea este o formă extrem de puțin dăunătoare copilului - dacă nu se întâmplă de prea multe ori și să nu dureze prea mult.

Confiscarea unui lucru care îi place copilului este o altă formă de pedeapsă.

- aducerea modificărilor în respectiva situație;
- copilul să fie lăsat să vadă și să suporte consecințele firești ale faptelor sale;
- răul pe care îl fac se transformă uneori în pedeapsă. În cazul acesta nu este nevoie să mai contribuim și noi cu ceva.

Pedeapsa nu trebuie aplicată din prima clipă. Întâi să i se spună ce a greșit și, în același timp, să-i spună care era comportamentul corect în acea situație.

Una dintre strategiile de intervenție cele mai controversate în planul managementului clasei de elevi pare a fi pedeapsa școlară.

Pedepsele erau apreciate ca remarcabile. Adepții sentințelor neactive aduc drept argument performanțele elevilor care, din teama de a nu fi pedepsiți, îndeplinesc sarcinile didactice.

Pedeapsa este o noțiune morală, conexată cu noțiunea de conștiință, de vină și de ispășire, precum și un mijloc de dirijare, o strategie, un stimul cu accepțiuni triple:

- dezavantaj;
- mijloc de corecție;
- experiență neplăcută.

Pedeapsa aplicată de un cadru didactic care, în mod obișnuit, cultivă o distanță socio-afectivă semnificativă între el și preșcolar, va avea efecte minore, posibil negative; aceeași pedeapsă utilizată de un cadru didactic care se impune în fața preșcolărilor prin respect, pregătire profesională și atașament are șanse de a se solda cu efecte pozitive mai mari și va fi benefică pe o perioadă mare de timp.

Copilul va fi atenționat că, dacă fapta rea sau comportamentul inadecvat se va repeta, voi trece la aplicarea unei pedepse. De multe ori pedeapsa nu merge, sau merge doar pentru o vreme. Este aproape imposibil să îți educi copilul fără să îl pedepsești.

În aplicarea pedepsei este important:

- să o aplicăm imediat după ce am constatat fapta;
- pedeapsa să se potrivească cu fapta;
- să fim consecvenți: „FACEȚI CE SPUNEȚI, SPUNEȚI CE FACEȚI”.

Pedepsele și recompensele nu constituie „CALEA REGALĂ” a instruirii disciplinei, ci elemente care pot (și trebuie) să fie puse sub semnul întrebării.

Bibliografie:

1. Netherland Institute For & Welfare, 1998, Educați Așa!, Fundația Copiii Noștri, București;
2. Stan Emil, 2004, Despre Pedepse și Recompense în Educație, Institutul European;
3. Codreanu Cornelia, Capcanele recompenselor și pedepselor.

Prof. inv. preșcolar Drinc Ana

e-mail: ana.drinc@yahoo.com

G.P.N NR.6 Dijir

Educația pentru toți – un drept fundamental

Rezumat: Educația pentru toți reprezintă un izvor de experiențe în învățare atât pentru propria sa formare, cât și pentru ceilalți. Prin educație pentru toți trebuie să se creeze posibilitatea ca toate ființele umane, inclusiv cele cu dizabilități, să-și dezvolte în întregime potențialul, să aibă contribuții în societate și, mai presus de toate, să fie valorizate, datorită diferențelor lor: *Familiiile și școala trebuie să găsească modalități de a antrena copiii cu cerințe speciale la activități curente din viața cotidiană.*

Cuvinte cheie: democratizare, egalitate, cauze, măsuri.

Democratizarea învățământului a fost și este un deziderat permanent al societății contemporane. Procesul ca atare vizează perfecțiunea activității de conducere a școlii, la toate nivelurile sale, în mod special, în planul organizării structurilor necesare pentru egalizarea șanselor ale tuturor preșcolarilor și școlărilor.

Egalizarea șanselor de instruire este teoretic garantată în aproape toate țările lumii, dar realizarea practică a acestui principiu generos continuă să rămână una din cauzele de importanță majoră ale reformelor. Conceptul de „egalitate” înseamnă astăzi ceva mai mult decât drepturile egale pe care democrații secolului trecut le revendicau cu entuziasm pentru toți cetățenii; ea înseamnă o egalitate reală a șanselor individuale de promovare socială, iar educația este instrumentul cel mai important în dezvoltarea la maximum a acestor șanse.

În științele educației, sintagma „educația pentru toți”, introdusă la Conferința educației de la Jomtien (Thailanda, 1990), reprezintă în același timp un concept și un obiect.

Conceptul definește o pedagogie care acceptă și valorizează, deopotrivă diferențele dintre oameni surprinzând legătura dintre general și particular, dintre universalitate și unicitate în acțiunea educativă.

Ca obiectiv, educația pentru toți, desemnează țelul unei educații cu adresabilitate maximă, care surprinde necesitatea adaptării strategiilor și metodelor în așa fel încât nici un individ să nu rămână în afara acțiunii educaționale. Se conturează tot mai mult ideea că fiecare individ reprezintă un izvor de experiențe în învățare atât pentru propria sa formare, cât și pentru ceilalți, ceea ce subliniază ideea că învățarea este un proces complex ce implică interrelații și experiențe comune ale educatului și educatorului.

Principiului democratic „societate pentru toți” trebuie să i se asocieze cel de „educație pentru toți”, ca expresie a drepturilor egale pentru toți componenții comunității. În prezent este promovată concepția educării copiilor cu dizabilități laolaltă cu ceilalți. Ea este sintetizată în sintagma „învățământ integrat și/ sau incluziv”, concretizată în instituționalizarea școlarității subiecților cu cerințe speciale de educație împreună cu ceilalți sau în structuri școlare cât mai apropiate.

Principalul motiv pentru formarea și educarea copiilor cu dizabilități în școli obișnuite este acela de a spori oportunitățile de învățare, prin interacțiune cu ceilalți copii și de a stimula participarea acestor copii la viața comunității.

„Prin educație pentru toți trebuie să se creeze posibilitatea ca toate ființele umane, inclusiv cele cu dizabilități, să-și dezvolte în întregime potențialul, să aibă contribuții în societate și, mai presus de toate, să fie valorizate, datorită diferențelor lor. În lumea contemporană, alcătuită din diferențe de toate felurile, nu cei cu dizabilități ci marea societate este cea care are nevoie de educație specială pentru a deveni o adevărată societate pentru toți.” (Federico Mayor)

Conceptul de „Educație specială” semnifică, în cele mai multe cazuri, „educația persoanelor cu cerințe speciale”, iar într-un sens mai restrâns, „educația persoanelor aflate în dificultate”. Aceasta este o formă de educație adaptată modului de dezvoltare a copilului.

Deci, acest concept privește învățământul special, adică educația subiecților cu deficiențe, handicapuri de natură intelectuală și/ sau senzorială. Copiii care au deficiențe fizice, senzoriale sau intelectuale se pot confrunta cu multa dificultăți de învățare și de participare la viața comunității. De exemplu, copii cu dizabilități datorită unui accident, sau unor sechele de poliomielită, pentru că nu pot să meargă sau să urce scările, șansa de a participa la viața comunității sunt foarte puține. Este posibil să se rușineze de corpul său, îi lipsește încrederea și încearcă să evite să se joace cu alți copii.

O primă soluție ar fi eliminarea deficienței, dar dacă medical deficiența respectivă nu se poate vindeca, atunci se poate acționa în sensul de a schimba mediul pentru copil, astfel încât efectul deficienței să fie mai puțin evident. Multe din efectele deficiențelor se pot reduce în cazul în care copiilor li se oferă șansa de a interacționa cu colegii și adulții din comunitatea cărui îi aparține, de a fi învățați de părinți și profesori care să-i ajute să-și însușească noi abilități. Pe lângă nevoile fizice, copilul mai are și alte nevoi care sunt vitale pentru dezvoltarea lor emoțională și mentală: nevoia de a se simți ocrotit și în siguranță, nevoia de interacțiune și stimulare. Comunicarea, jocul și afecțiunea sunt esențiale pentru dezvoltarea fizică, mentală și emoțională a copilului, iar familiile și școala trebuie să găsească modalități de a antrena copiii cu cerințe speciale la activități curente din viața cotidiană.

Dintre toate dizabilitățile, cele intelectuale sunt cele mai frecvente. Cauzele acestora pot fi multiple: afecțiuni genetice, intrauterine, la naștere, accidente și boli, cauze psihosociale. Profesorii care lucrează cu acești copii vor lua măsuri de adaptare a copiilor în clasă, ocupându-se în activitatea de predare-învățare în mod special de copilul cu astfel de dizabilități. Profesorul trebuie să-și asume responsabilitatea pentru toți elevii din clasă, chiar dacă există un ajutor suplimentar, pentru copii cu cerințe speciale, pe perioade limitate de timp într-un mod sau altul. Vă fi încurajat, ajutat, sarcinile ce îi revin vor fi descompuse în etape. Copilul va lucra împreună cu alt coleg care îl va ajuta în rezolvarea sarcinilor.

Văloarea educației incluzive, pentru orice elev constă în faptul că este împreună și poate să colaboreze cu alți elevi. Profesorii au datoria de a încuraja acest lucru, deoarece experiența demonstrează că elevii cu cerințe speciale pot fi izolați chiar și atunci când se află în clase sau în școli. Ceilalți copii trebuie să înțeleagă de ce unii colegi de-ai lor nu pot vorbi, sau se comportă astfel. Diversitatea trebuie recunoscută și respectată.

Cel mai mare obstacol în fața incluziunii este atitudinea negativă. Copii nu sunt obișnuiți cu alți copii care arată și se comportă „altfel” decât ei. Părinții își pot face probleme privind „scăderea standardelor” copilului, dacă în clase obișnuite sunt incluși și copii cu dizabilități sau alte cerințe speciale. Profesorii sunt cei care dețin instrumentele formării unor atitudini pozitive ale părinților, și ale copiilor, dar și ale celorlalte cadre didactice.

Sintagma „Educație pentru toți” înseamnă educație pentru toți copii, inclusiv cei cu dizabilități sau cei care provin din grupuri marginalizate ale societății. Educația incluzivă apare, astfel, ca fiind un răspuns complex pe care pedagogia îl oferă școlii care aspiră să realizeze o unitate în diversitate. În felul acesta ea militează pentru respectul față de fiecare individ și pentru recunoaștere diferențelor drept principiu fundamental al realizării educației de bază pentru toți.

Educația pentru toți și pentru fiecare este o educație deschisă pentru toate persoanele, indiferent de vârstă, condiție socială sau alte criterii, o educație flexibilă adaptată și adaptabilă necesităților specifice individuale, într-o societate deschisă, democratică care așează efectiv omul, ca valoare supremă, în centru.

Bibliografie:

1. Radu I., 1974, Psihologie școlară, Editura Științifică, București
2. Văideanu George, 1988, Educația la frontiera dintre milenii, Editura Polirom, București;
3. Vrajmaș Traian, 2004, Școala și educația pentru toți, Editura Miniped, București;

